

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10.406 van 23 april 2008
in de zaak X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 april 2008 om 17 uur 49 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota.

Gelet op de beschikking van 23 april 2008, waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 april 2008 om 21 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. De verzoekende partij, van Russische nationaliteit, dient in België een asielaanvraag in.

1.2. Op 4 april 2008 neemt de gemachtigde ambtenaar van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 16 §1c van de Europese Verordening (EG) 343/2003 omdat betrokkene op 29 december 2007 in Polen een

asielaanvraag had ingediend. Op 12 maart 2008 stemde Polen in met de vraag tot terugname.

1.3. Op 12 april 2008 wordt deze beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gegeven.

1.4. Op 21 april 2008 dient de verzoekende partij een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring tegen deze beslissing in.

1.5. Op 23 april 2008 dient de verzoekende partij om 17 uur 49 een verzoekschrift "*strekken tot vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid*" in.

1.6. De verzoekende partij en de verwerende partij bevestigen deze feitelijke gegevens ter terechtzitting en delen aan de Raad mee dat op 24 april 2008 omstreeks 6 uur, in elk geval in de vroege ochtend, de repatriëring van de verzoekende partij is voorzien.

2. Onderzoek van het beroep.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een akte worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt tevens dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten. Artikel 39/84 voorziet dat in geval van uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen kunnen bevolen worden. Artikel 44 van voormeld koninklijk besluit voorziet dat in dat geval de vordering ook een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling en/of het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van het doel van de vordering(en) duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde maatregel, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig: enerzijds, dient de verzoekende partij aan te tonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht en op een diligente wijze heeft opgetreden.

In het kader van de onderhavige procedure, wordt door de verzoekende partij ontegensprekelijk beoogd haar repatriëring te willen verhinderen. Bijgevolg mag van haar

verwacht worden dat zij de nodige spoed en alertheid aan de dag legt om de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet alleen in kennis te stellen van haar intenties maar ook om tijdig, aan de Raad en aan alle partijen betrokken in het geding de gelegenheid te geven kennis te nemen van haar vordering, derwijze dat die vordering aan een grondig onderzoek kan worden onderworpen.

Aan de verzoekende partij is de technische mogelijkheid geboden om haar vordering, hetzij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hetzij een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid met een faxbericht aan de Raad te doen toekomen. Te dezen is verzoekende partij op 12 april 2008 in kennis gesteld van de bestreden beslissing. Zij heeft pas op 21 april 2008 een vordering tot schorsing (en nietigverklaring) en op woensdag 23 april 2008 om 17 uur 49 met een faxbericht haar huidige vordering ingeleid zonder daarin aan te tonen waarom zij getalmd heeft met het voeren van een procedure teneinde eerder een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vragen. Te dezen merkt de Raad op dat ook het gelijktijdig indienen van zowel een verzoekschrift tot schorsing van de tenuitvoerlegging als van een verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op zich het bestaan van een uiterst dringende noodzakelijkheid ontkent. Dit klemmt des te meer nu uit het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring en de neergelegde stukken blijkt dat verzoekende partij op 4 april 2008 werd vastgehouden en zij in haar verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring bij de uiteenzetting van haar "belang" stelt: *"Verzoeker is het voorwerp van een repatriëringspoging en is van zijn vrijheid beroofd. Een repatriatie is kan elk moment plaatsvinden"*. De verzoekende partij kende aldus het imminent karakter van de zaak, maar verkoos geen gebruik te maken van de proceduremogelijkheden die bestaan in het kader van de "uiterst dringende noodzakelijkheid".

Uit de gegevens van de zaak blijkt thans dat een repatriëring was voorzien op donderdag 24 april 2008.

De verzoekende partij zet niet uiteen waarom zij pas op woensdagavond 23 april 2008 in de gelegenheid was om haar vordering in te leiden, te meer dat ze wist dat een repatriëring ging plaatsvinden.

Het thans bestaand uiterst dringend karakter heeft de verzoekende partij aan haar eigen toedoen te wijten.

Het kan niet de bedoeling van de wetgever geweest zijn om de proceduremogelijkheid om voorlopige maatregelen te horen bevelen te laten misbruiken om nalatig optreden van de betrokkene te herstellen. Indien verzoekende partij overigens andere bedoelingen zou hebben gehad, met name de Raad bewust in een situatie te sturen waardoor er, gelet op de geschapen tijdsnood, geen andere mogelijkheid zou zijn dan ofwel, zonder een grondig onderzoek van de zaak mogelijk te maken toch een schorsing uit te lokken, ofwel een schorsing de facto te zien tot stand komen en voorziene repatriëringen te laten uitstellen, lijkt haar houding een misbruik van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te houden.

Hieruit volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

OM DEZE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.